

СЛИВЕНЪ

Може би, градътъ е останалъ сжщия, ала душата му отдавна я нѣма. Тя изчезна съ опустошенитѣ стари лозя, които заграждаха, като вѣнецъ, нѣкогашното хайдушко гнѣздо на синура между Балкана и Тракия. Тя е изтекла, навѣрно, съ пресушенитѣ бистри води, които бълболѣха преди години въ всѣки дворъ, бухналь отъ чемшири, нарове, шибой и босилекъ. Тя умрѣ, ведно съ отсѣчената вѣковна круша предъ читалището, на която преди години сж висѣли зловещо най-личнитѣ момци на града. . .

Несъмнено, миналото е неповторимо. Животътъ се преобразява непрекъснато, героичното остана само въ легендитѣ. Безсмислено — и невъзможно — би било да го възвръщаме насила. Днесъ фабрични кумини опушватъ руинитѣ на опустѣлитѣ кжщи, на обезглавения градски часовникъ, на пресъхналитѣ чешми и кладенци. И все